

□ B. W. WIERINK □

DOOR R. W. P. DE VRIES JR.

WANNEER een kunstenaar, door den dwang der noodzakelijkheid, een of andere maatschappelijke betrekking bekleedt, is dit dikwijls ten koste van zijn kunst, en immer ten koste van zijn productiviteit. En waar helaas een letterkundige, een schilder, een musicus, een beeldhouwer hier te lande zeer bezwaarlijk van zijn kunst kan leven, moet hij veelal een anderen werkring aanvaarden die hem een vast bestaan verzekert. Gegeven echter deze toestand, komt dan de moeilijkheid om deze tweeledigheid zoo goed mogelijk te doen harmonieeren, zoodat nòch de kunst, nòch de positie waardoor men in zijn levensonderhoud voorziet, in het gedrang komt. Want het is niet moeilijk zich te verbeelden kunstenaar te zijn, en daarin een excuus te vinden, zijn werk als koopman, journalist, leeraar te veronachtzamen; moeilijker echter is het, wanneer men de zaken conscientieus opvat, om niet in zijn maatschappelijke positie „ten onder te gaan” zooals men dit pleegt te noemen, m.a.w. dat die betrekking den mensch zóó absorbeert, dat hij geen rustigen tijd meer kan vinden tot schrijven, teekenen, schilderen of wat ook.

Hoewel het veel voorkomt, dat de ongelijksoortigste combinaties mogelijk blijken, hoewel een postambtenaar, een belastingcontroleur, een fabrieks-directeur een goed schrijver of teekenaar kan zijn, een oppasser, een bakker, een ontvanger, een goed beeld of schilderij kan maken, toch zal in de meeste gevallen het maatschappelijk ambt eenige verwantschap vertoonen met de kunstuiting waartoe men zich voelt aangetrokken.

Zoo is het ook B. W. Wierink gegaan, den man dien wij kennen als teekenaar, schrijver, illustrator, en die den 4en van deze maand zijn zeventigsten verjaardag viert. Als jongen teekende hij graag, maar natuurlijkerwijze vond men dat destijds geen „vak”, en zóó werd dan ook besloten dat hij onderwijzer zou worden, 't geen een betere maatschappelijke toekomst verzekerde.

Als jongeling van nauwelijks dertien, veertien jaar, zien wij hem dan reeds, in de kwaliteit van kweekeling, losgelaten op een klasse van een goede dertig leerlingen. De paedagogiek kwam er dus al vroeg in, maar hoewel hij steeds een goed „onderwijzer” is gebleven, ging zijn liefde toch naar de kunst uit.

Met zijn vriend M. W. v. d. Valk bezocht hij de in dien tijd zeer bekende avondlessen in Felix-Meritis, waar menig kunstenaar uit die dagen profiteerde van de gelegenheid om naar levend model te kunnen teekenen.

Om echter uit het schoolleven — hij was éérst kweekeling geweest bij